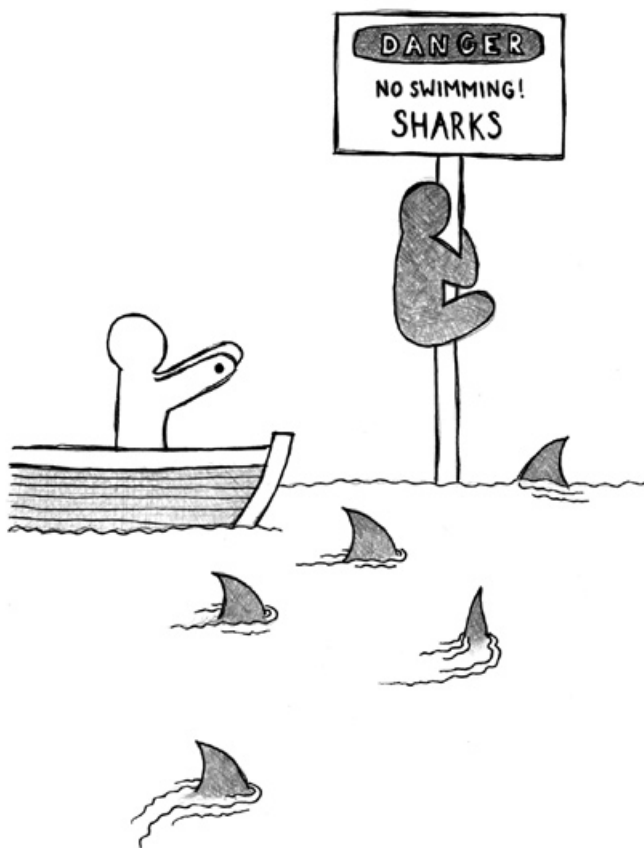

Край Галилея

„И голям страх ги обзе; и те си казаха един на друг: Кой е прочее, Тоя, че и вятърът и езерото Му се покоряват?“ (Марко 4:41)

ЗА КАКВО СТАВА ВЪПРОС?

Марко 5:36

„Исус каза на началника на синагогата, 'Не бой се; само вярвай' „ (Марко 5:36)

Владенето от демони бе силно разпространено в село Котале, където живеехме с моето семейство като мисионери. От другата страна на лагуната живееше човек на име Гело. Въпреки, че му бе забранено от мъжете в селото, които ни защитаваха, да ни наранява физически, той все още бе способен да произнася проклетия върху нашето семейство. Почти всяка вечер Гело крещеше проклетия над нас на три различни езика - ток писон, гогодала и английски. Около залез всяка вечер Гело започваше шумно да изразява гнева си и да говори с ярост, крещейки, че ние сме нежелани в селото и че ще бъдем обект на мъчения от страна на неговия бог.

Въпреки, че бе гразнецо, в началото родителите ми не се обезпокоиха от неговите смутове. И все пак с минаване на времето те почувстваха,

Гело се появи отвън пред къщата си и започна своя предишен вечерен ритуал.

че неговите проклетия и заклинания не носеха почта на Бог и тяхното свидетелство сред народа гогодала на о-в Папуа Нова Гвинея. Затова, една нощ като чуа Гело да започва своето вечерно

пищене, родителите ми коленичиха и взеха решение да поставят въпроса в Божиите ръце. До момента, в който родителите ми се изправиха, Гело бе спрял обичайното си викане.

Легнахме да спим без шума от татък лагуната. Обаче, това не бе краят на проблема между родителите ми и Гело. В продължение на няколко дни бе тихо, но Гело постепенно превъзможна причините, които го спираха да крещи срещу нашето семейство. Една вечер, докато слънцето бавно се скриваше зад хоризонта, Гело се появи отвън пред къщата си и започна предишния си вечерен ритуал. Веднага щом родителите ми чуа шума, коленичиха отново и започнаха да се молят за Гело и духовете, които го обсебваха.

Преди да се изправят на крака, Гело бе спрял своето викане. След този път Гело никога не бе чул отново. Бог бе отговорил на молитвите на моите родители и премахна позора, който Гело носеше на тяхното свидетелстване.

Много хора не биха помислили, че една обикновена молитва с вяра води до такива невероятни резултати, но за Бог всичко е възможно. Изглеждаше, че Гело не е „добра почва“, но Бог бе способен да работи в неговия живот. Въпреки, че все още не сме видели Гело напълно освободен от веригите на Сатана, ние имаме вяра, че Бог ще извърши невероятни чудеса в неговия живот - както това, което Той направи, когато неговите деца се помолиха; деца, чиято вяра премести планина в демонско владение.

Защо Галилея?

ЧЕРНО НА БЯЛО

Марко 4:1

Галилея е името на северния регион на Палестина. Той граничи на юг с равнината Езраелон, а на север с Ливан и южните склонове на планината Хермон. Общият размер на региона е около 40 мили дължина и между 25-30 мили ширина. Когато израилтяните нахлуват в земята на ханаанците, Галилея остава притежание на ханаанците за дълго време. В крайна сметка израилтяните се смесват с местните хора в Галилея. Особеният диалект, който се появява в този регион е резултат от смесицата на народите.

Исус избра Галилея като център на свидетелство Си. Повечето от Неговите чудодейни знамения бяха осъществени в този регион. Централните точки бяха в град Капернаум и на брега на Галилейското езеро (Марко 4:1). На половината път между Капернаум и Табга се намира заливче със склонове, наподобяващи амфитеатър и има отлична природна акустика, позволяваща някой лесно да бъде чул по брега. Това е вероятно мястото, където Исус изговаря притчите, които ще обсъждаме тази седмица.

Вие може да имате същите въпроси, които аз имах, когато открих за първи път, че свидетелстването на Исус е било предимно в Галилея: Защо Галилея? Защо не Йерусалим? Не е ли била Галилея наричана „Галилея на езичниците“? Професорът ми по гръцки, д-р Регаци, ми предложи следните причини:

- Свидетелството на Исус бе фокусирано върху обикновените хора. Те бяха по-възприемчиви от фарисеите, знаеха, че са грешници и имаха повече от отворено сърце за разлика от техните религиозните водачи.

- Исус можеше свободно да служи и поучава в Галилея без да събужда вниманието на религиозните власти, които търсеха начин да Го арестуват.

- Исус се установи в този район за да изпълни пророчество. Исая говори за Исус: „Както в предишните времена, когато Той унижи земята Забулон и земята Нефталим; но в послешните времена ще я направи славна - нея, която е по пътя към езерото откъдето Йордан, Галилея на народите.“ Исая 9:1

Когато Исус реши да започне своето свидетелстване - учейки и вършейки чудеса - Той знаеше към кого да се обърне, как да се обърне и къде. Галилея не е единствения регион, който Исус посещава, но със сигурност е този, който се облагодетелства най-много от Неговите чудеса.

**Галилея със сигурност
бе региона, който се
облагодетелства най-много
от Исусовите чудеса.**

КАКВО МИСЛИТЕ?

Какво разбираме от Исусовия избор за център на Неговото свидетелстване?

СЪРЦЕТО НА ПРОБЛЕМА

Марко 4:1-5:43

Божието слово е като семе (Марко 4:13,14)

Това е твоята първа истина: Бог работи за теб с твоеето съдействие. Словото, Неговата истина, е несломима. Дори на тротоара. Птиците ядат семена от тротоара. После те може би го изпускат някъде другаде - на капака на колата, на покрива, на главата ми. Понякога семето и израстналото Божие слово никнат на покриви, но тротоарите не са най-доброто място за да се „хвърли“ Божието слово. Дори и ако расте. Някой може да смаже едно чудо, само стъпвайки на тротоара.

„Стъпвали“ ли сте върху Словото в последно време? Забелязвате ли колко уязвима е истината, смазана като глухарче преди дори да се усмихне през пукнатините между бетонните плочи?

А какво ли има да се забележи на тротоара? Силен трафик от хора, правещи сутрешния си джогинг; кучета, бягащи и скачащи след летящи като пеперуди хартийки; скейтборди и тротинетки, хвърчащи безнаказано; и колела, и скитници, и ченгета и коли за

разнасяне на стока, бродещи и движещи се със или без причина?

**Евангелието е
Божия сила.**

Твоеето сърце може да е тротоар. Попадна ли Словото в твоеето

сърце само за да бъде стъпкано от твоята мъла? Евангелието е Божията сила. Ще порасне ли семето в твоеето сърце? Евангелието е вечен живот, погребан в пръстта на твоята човечност, за да поникнат стръкчета от Исусовите мъки и да натезжат стebelata от зрелите плодове на жътвата в светове, спечелени от твоеето свидетелство. От едно семе се раждат 100 нови - доказващи и илюстриращи Бог. Това е метафора на несравнимия парадокс: обикновена уязвимост в съчетание с невъобразима власт, зависеща от твоеето съдействие.

Защо сте страхливи? Още ли нямате вяра? (Марко 4: 40,41)

Дванадесетте мъже в рибарската лодка напред езерото все още не бяха схванали истината, че Бог работи със съдействие. Това, което те разбираха бе, че заради здравия разум Исус се нуждае да избяга. Те обикновено Го защитаваха (Матей 19:13; Марко 10: 13). Източният бряг на езерото е подходящ за почивка - пръснато население и никакви фарисеи.

Исус предлага да прекосят (езерото). Това означава плаване - позната дейност. Те не винаги разбират Неговите истории (Марко

4:10), но разбират от плаване. И така отплават с Него в ладията. Той заспива на кърмата, с глава върху груба, кожена възглавница, на която обикновено стои кормчията. За кормчията, присъствието на Исус е объркващ въпрос. Той е заел неговата възглавница и спи там, където кормчията се нуждае да работи. Веднъж приспособявайки се около Него плаването тръгва по-спокойно.

Но не за дълго. От високите хиляда фута планини по източното крайбрежие, в дефилето се втурват без предупреждение силни ветрове и разразяват в морето яростна буря със скорост на вятъра 70-80 километра в час. Кормчията, четиримата му гребци и дузината пътуващи са хвърлени от вечерната си унесеност в бясно действие за спасението на лодката и живота си. Вълни се плискат над борда, наводнявайки лодката. Те се борят да я запазят в право положение, да я предпазят от напълване с вода, да запазят себе си живи. Всичко това е много нормално, и осезаемо, и отчаяно. Междувременно Исус спи. „Погълнати от усилията си да се спасят, те бяха забравили, че Исус е на борда.“ Включително и кормчията.

Аз наистина не мога да отбягна Исус в началото, нали? Но след това се научавам да работя около Него, докато мога да се справя без Него, докато изобщо забравя, че Той е там - докато осъзная колко безнадеждна е ситуацията без Него. Тогава извиквам: „Исусе, давя се!“

Той се събужда и всичко се променя, защото произнася две думи. И все още не разбира какво ме уплашило. Това ме поставя извън баланс повече отвсякога. Кой е Той? Защо не уплашен? Защото знае, че е Бог? Не, не, не! Бог не се уморява и не заспива. Но хората, познаващи Бога могат да спят навсякъде. „Той легна да почине не като „Господарят на земята, морето и небето“. Тази сила бе оставил: „Аз не мога да върша нищо от себе си.“ (Йоан 5:30). Той вярваше в мощта на Отец. Във вяра - вяра в Божията любов и грижа - почиваше Исус, а силата на думата, която успокои бурята бе Божията сила.“

Какво мислите?

1. Съвместим ли е разказът от Марко 5:1-20 с тезата, че божественият успех в човешкия живот изисква нашето съдействие? Обяснете отговора си.

2. Предложете нови форми на мисионска работа, в които могат да се включат повече работници, засяващи семена. Как могат да се употребят твоите таланти в тези дейности?

3. Защо Исус не разяснява посланието, което засява, разказвайки притчата за сеяча и семето (Марко 4:13-20)? Той ни казва, че семето е Неговото слово, но какво точно е съдържанието на Неговото слово?

4. Какво ни казва тази притча относно мястото на свободната воля?

5. Каква вяра липсваше на рибарите в лодката (Марко 4:40)? Вяра, че Бог не ще допусне да им се случи нещо лошо; вяра, че ако лошото се бе случило Бог ще го направи по правилния начин; вяра, че Бог управлява и те нямат никаква роля в ситуацията; или нещо друго? Обяснете отговора си.

Засявал ли си някакви семена в последно време?

СВИДЕТЕЛСТВО

Матей 28:19,20

„Чрез притчата за сеяча, Исус илюстрира небесното царство и работата на великия Земеделец за Неговия народ. Като сеяч на полето, Той дойде да разпръсне небесното семе на истината. Неговите притчи бяха семето, чрез което бяха засявани най-ценните истини. Поради своята простота притчата за сеяча не е оценявана така, както би трябвало. Чрез семената, хвърлени в пръстта, Исус води нашите умове към божественото семе. Неговото засяване цели да върне човека към Бога. Законите, които управляват засяването на семена в пръстта, управляват засяването на семената на истината в сърцето.“

„Исусовата мисия не бе разбрана от хората на Неговото време. Неговото идване не бе в съответствие с техните очаквания. Бог Исус бе основата на цялата юдейска икономика. Нейните внушителни служби насочваха към божественото. Те бяха проектирани да учат народа, че в посоченото време ще дойде Един, към Когото тези церемонии сочеха. Но юдеите

Тези максими и традиции се превърнаха в пречка.

бяха издигнали формите и церемониите, а бяха загубили връзка с тяхната същност. Традициите, максимите и човешките закони скриваха от тях уроците, които Бог възнамеряваше да предаде.

Тези максими и традиции станаха пречка за разбирането и практикуването на истинска религия. А когато действителността дойде, в лицето на Христос, те не разпознаха изпълнението на всички символи, същността на всички сенки.“

„Сеячът на доброто семе е Човешкият Син.“ (Мат. 13:37) Исус бе дошъл не като цар, а като сеяч; не за гибелта на царства, но за разпръсване на семето; не за да насочи последвателите Си към земни триумфи и национално величие, но за да прибере жътва след търпелив труд и през загуби и разочарования.“

„Господ призовава Своя народ да осъществи различни линии на мисионска работа, да сеят при всякакви условия. Ние вършим малка част от работата, която Той очаква да извършим сред съседите и приятелите си. Чрез доброта към бедните, болните или опечалените можем да достигнем до тях и така божествената истина ще намери достъп до техните сърца. Нито една възможност за служене не трябва да отмине неизползвана. Това е най-възвишената мисионска работа, която ние можем да вършим. Представянето на истината с любов и симпатия от дом в дом е в хармония с инструкцията на Исус към апостолите, при първото мисионско пътуване.“

Вяра и как да я увеличаваме

ИМА КАК

Марко 4:20

В Марко 4:20 Исус завършва Своето обяснение на притчата за сеяча с: „А посянато на добрата земя са тия, които слушат словото, приемат го и дават плод.“ Здравата почва бе в състояние да поеме семената и да им позволи да растат. Можем да приложим тази притча към развитието на нашата вяра в Христос.

Три стъпки за следване ще ни направят добра почва:

1. Слушай Словото. Исус ни инструктира „Ако има някой уши, нека слуша“ (стих 23). Той казва „Внимавайте в това, което слушате.“ (стих 24). Първата стъпка, която трябва да предприемем за развитие на своята вяра е да слушаме. Имаме нужда да размислим върху това, което Бог има да каже. Нека слушаме Словото.

2. Приеми Словото. След това, ние трябва да вземем присърце съобщението, което Бог ни казва. Ние трябва да повярваме, че Словото Му е истина.

3. Давай плод. Това е стъпка на действието. Сега трябва да направим скок на вяра. Отправяме молба към Бог, вярваме, че Той ще ни води по пътя и се движим напред по плана, докато не ни покаже нещо друго. Важно е да помним, че „... който има, нему ще се даде, а който няма от него ще се отнеме и това, което има“ Марко 4:25. С други думи, ако не работим върху нашата вяра, ние я губим.

Отворете себе си за Словото на Бога

Марко 5:25-34 представя историята на една жена, която беше боледувала много години. Тя чу за Исус и Неговите чудеса (стих 27). А когато чу повярва, че е истина и реши: „Ако само се допра до грехата Му, ще оздравея“ (стих 28). След това жената действа според вярата си. Тя дойде иззад Исус, докосна грехата Му и веднага бе излекувана. Исус ѝ каза: „Дъще, твоята вяра те изцели.“ (стих 34).

Исус говори за мъж, разпръскващ семе върху земята. Семето поникна и растеше, макар мъжът „сам да не знаеше как“ (4:27). Растежът на вярата е процес - точно както растежа на семето: „първо ствол, после клас, подир това пълно зърно в класа“. Но без значение колко малка е нашата вяра в началото - дори ако е малка като синапово зърно - тя ще порасне (4:31). Нашата задача е да позволим на Бог да работи. Отвори себе си за Словото на Бог, приеми думите Му и върви напред с вяра, че Той ще се погрижи за останалото.

КАКВО МИСЛИТЕ?

Защо е толкова трудно да предадем дадена ситуация в ръцете на Бог?

МОЯТА ГЛЕДНА ТОЧКА

1 Йоан. 4:18

Добре, признавам го: Аз съм егоист; и не знам дали съм успокоен или обезсърчен от факта, че не съм сам. Тази болест е уловила милиони хора по целия свят през всички епохи. Християните - тези, които тврдят, че следват Исус не са имунизирани срещу тази болест.

Помисли за минута. Много пъти се обрќаеме към нашия християнски опит с егоистична мотивација. Нјамаме трпение да стигнем до рая за да можеме да ходим по златните улици, развълнувани сме от новиот начин на живот, зашто ни осигурува неколку години повеќе во трсене на удоволствие на тази земя.

Сред това мрачно напомняне стојат апостолите, уплашени за живота си во една потвваща лодка. Събуждајќи Исус од Неговата мирна почивка, те креќат: „Учителю, нима не те е грижа, че заживаме?“ (Марко 4:38). Разбиването на Исусовото срце е безкрајно. Дванајсетте, които Тој

бе избрал да покажат Неговата нееготична любов към света, мислеа само за себе си. Когато стана твудно не им дојде на ум да събудят Исус, та да не се удави.

След като успокои бурјата, Исус натвжено ги пита: „Защо сте толкова страхливи? Нјамате ли вяра?“ (стих 40)

Това е определението за страх.

Поглеждам към живота си и осъзнавам, че тврде често се притеснявам за својата лична безопасност. Когато се изправя пред неблагоприятни обстоятелства забравям Исусовата жертва. Разбира се, страхът ще ме удари, когато мисля единствено за себе си. Определението за страх е: притеснение за това как собственото аз ќе бъде засегнато. Поради тази причина Йоан ни напомня: „Съвършената любов изпжда страха“ (1Йоан. 4: 15). Съвършената любов (агапе), по дефиниција, не мисли изобщо за себе си и следователно нјма никаква причина да се страхува за себе си.

Вероятно Исус поглежда надолу към својата црква и натвжено изплаква: „Все още ли не вјарвате?“. Докато Исусовата годеница не достигне до вяра, която поставя Бог и другите пред собственото аз, Тој нјма никакв избор, освен да отлаза заврќането Си во небото с годеница до себе си. Представи си милиони хора во небото, разхождащи се наоколо, притеснени само за себе си! Каква гледка би било това. С изключение на блясъка од предметите како улици од злато и красиви жилища за всички, небото с ништо не би се различавало од Земята. Всъщност, вероятно ќе е по-лошо, зашто ќе имаме повеќе материални притежания, за които да сме еготични.

Едновремено и на апостолите, и на нас ни се припомня: „Когато характерът на Исус бъде съвършено пресъздаден во Неговия народ, тогаво Тој ќе дојде да ги изиска като свои.“ *

ИЗСЛЕДВАНЕ

Марко 4:41

С ДВЕ ДУМИ

Страх не е дума, силно отдалечена от човешкия опит. Всички сме имали своя дял от моменти, когато животът преминава пред очите ни. Страхът е в състояние да изяви или най-доброто, или най-лошото в нас. По определение страх означава още уважение и почит, които демонстрираме към Бог. През вековете апостолите и Божиите хора са се научили да оставят страха да си отиде и да разчитат само на Божията сила и Слово да запазят тяхната вяра жива. Най-голямото предизвикателство за християните е да се отпуснат и „само да вярват“ (Марко 5:36).

А ЗАЩО НЕ?

- Да слушате песни, чиято основна тема е вярата - едновременно и християнски, и светски - и да обсъдите техните различия.

- Прочетете и подгответе пиеса със сценарий, въз основа на Марко 4 - история за Исус, за вятъра, за вълните, за група млади хора и я представете на църквата.

- Организирайте група, която да „осинови“ друга по-бедна обществена група. Започнете действащо свидетелство като следвате Исусовия пример за посрещане нуждите на обикновените хора.

- Срещнете се с членове на църковната си група, споделете заедно опитности във вярата си и направете малка брошура, която да разнесете като насърчение за развитие на вярата на нови вярващи.

- Осъществете реален експеримент, базиран на притчата за сеяча. Наблюдавайте растежа на растения, чиито семена са засети в различни условия, както е представено в Марко 4:20 . Помислете как принципът „Слушай словото, приеми го и давай плод“ развива вярата.

ПОЛЕЗНИ ВРЪЗКИ

„Седем стъпки към спасението“ Дъг Бачелър